

თათი ცაბაცაძე

სულიდან ზეცამდე

თათია ტაბატაძე

სულიდან ზეცამდე

გამომცემლობა
პალმოსანი
თბილისი, 2025

რედაქტორი: თამარ ცქიტიშვილი

ნიგნი აინყო და დაიბეჭდა
გამომცემლობაში „კალმოსანი“
ელ.ფოსტა: kalmosani@yahoo.com
ტელ: 571191939

ISBN 978-9941-517-47-1

ივნისია, ივნისივით ამინდები...

ივნისია, ივნისივით ამინდები...
დავიბადე, ამინდივით ხასიათით...
მზეს დავყვები თუ დამყვება, აღარ ვიცი,
გამიფრინდა წლებიც მასთან ხეტიალით...
ივნისია, ათას ერთი მელოდია,
სითბოც, სიცხეც, წვიმებიც და ქარიშხლებიც,
ივნისშია ყველა(ფერი)... ირისისა...
ზაფხულივით ბრჭყვიალებენ აისებიც!"...
მე რომ მიყვარს, ის სურნელიც იმისია,
ალიონზე მოცეკვავე ყვავილების,
აღარ ვითვლი მერამდენე ზაფხულია,
დავიბადე მე - ივნისის ქალიშვილი!"

05.06.1987-05.06.2021

მოდის ბგებით შემკობილი იესო,
სადიდებლად მარად უფლის სახელის!
ჯვარსგაკრული - “როგორ თუ შენ თქვი ესო?!”
სახარებლად, როს აღდგება ნათელი!

მოდის გზებზე და ქადაგებს სიყვარულს,
არ არსებობს ძალა მასზე დიადი,
როს ზეცამდე აჰყავს კაცი სიხარულს,
უანგართ სიყვარულის სახელით!

მტერი ჩემი, ჩემი ძმა და მოყვარე,
თავი ჩემი, ჩემი მონა(პოვარი),
მობრძანდება სანუგეშოდ ხელმწიფე,
სულის მხსნელი - უფალი, მაცხოვარი!

2025 წ.

სადღაც ქუხან შფოთიანი გზები,
სადაც ღამე გაელვებას მოჰგავს,
ცაში ფრენენ ცეცხლოვანი ფრთებით,
სიკვდილს ჰგვანან, ჯოჯოხეთი მოაქვთ...
სადღაც ელავს ბარბაზნების შუქი
და დედების განწირული კვნესა,
ძლივსღა ფეთქავს შვილის თბილი გული...
უიმედოდ ელის ყველგან შველას!
არა თმებს, არა სიკვდილს! კმარა!
არა ამდენ ხალხთა ხოცვა-ჟლეტას!
არა დედებს საპატიმროს კართან!
მინდა კვლავაც ქვე(ყანა) რომ გვერქვას!
სიტყვის დევნა, საქმე - სულში ძვრთმა,
და თვალთვალი შინ(აურთა) “ფარი”,
ჭკვიანების “გაგიჟება” - მოდა,
და “გიჟების ფესტივალი” - ვალი!
არა თმებს! არა “კბილთა ღრჭენას!”
მსურს მშვიდობა ირგვლივ ყველა ქვეყნის,
დავიღალეთ “უსაქმურთა საქმით”,
საქართველოს გამარჯვების დროა!

2025 წ.

შემოდამისფრდა მთვარეც ისე, ნაუცბათევად...
ვერგათენებულ დღეს ლოდინში არ დაუღამდა
და გარიჟრაჟზე სადღაც ისე ამოიოხრა,
ამოიგლიჯა ფილტვებიდან წლების იარა...

არ დაიღალა, არ კი არა, ვერ დაიღალა...
რადგანაც, თმში პირველები არ ნებდებიან!
განთიადებზე მზესთან ერთად გამოღვიძებულს,
დააწერინა დედამიწას სხვა ისტორია!

ბედი კი არა, ბედისწერა, ვნება კი არა,
დიდხანს იარა, ცა და მიწა შემოიარა,
დაბოლოს, მაინც დაუზავდა სეტყვა-ნიაღვარს,
სიყვარული არ შეურიგდა შურისძიებას!!!

2024 წ.

შენ არ ხარ მარტო!

შენ არ ხარ მარტო, საქართველო, არა ხარ მარტო!
თან დაგყვებიან ეშმაკნიც და ანგელოზებიც!
მათთან ჭიდილში განვლუ დღემდე მრავალნი წელნი...
და აღარ მოჩანს საბოლოო გაჩერებები!

ბოლო ჟამია, ჟამთა სვლა ბოლო!
რა დაგვრჩენია, არავინ იცის,
მოდი, ერთხელაც ვიმღეროთ სოლო -
გამარჯვებული საქართველოსი!

არ დაიჯეროთ დამონება ქართული გენის,
არ დაიჯეროთ ქართველების გადაშენება
და როგორც მკვდრეთით აღდგომილი უფალი ღმერთი,
აღდგება კვლავაც მომაკვდავი ჩემი ქვეყანა!

2024წ.

ადამიანო

და ეშაფოტზე ისევ ავალ ჩემივე ნებით,
ისევ შევუშვერ კისერს ჯალათს თავ(მოსაჭრელად)...
არ შეაწუხებს არც სინდისი და არც
ცრემლები,
მხოლოდ ჯვარცმისას სინანული გამონათებს!
მე ესეც მკმარა, რომ მიცვარდე, ადამიანო,
რომ სიყვარული სულს მითბობდეს ამ სიბნელეში,
ხელის ცეცებით კვლავ გეძახი: - არ მიღალატო,
არ მიღალატო, მე მიცვარხარ, ადამიანო!

2024 წ.

შავო ყორანო

არ მოგცემ ჩემს სულს დასაჯიგნად, შავო ყორანო,
ზღურბლთან ვდარაჯობ, რომ არ გახდეს შენი ნადავლი,
ვიცი, ყოველი მოქმედება, ქცევა უპირო,
ვიცი, მე შენი ნაფიქრალის მხდალი მორალი!

არ დაგანებებ, ვუდარაჯებ ბოლო წუთამდე,
ჩემ სულს საკვებად არ გაგიხდი, შავო ფრთოსანო...
ეგებ, ოდესმე, შენც შეგეხოს სულის მერანი,
ეგებ, ოდესმე შენც ჩემსავით გამოგაფხიზლოს!...”

რომ ინსტინქტებმა არ გაქციოს მხეცის საკვებად,
რომ შეგჩრჩეს თუნდაც ერთი ბეწო ყორნის ღირსება,
ეგებ, ერთხელაც, როცა იგრძნო მყრალი სურნელი,
არ მიეკარო, განგიახლდეს სულის თვისება!

ეგებ, ოდესმე შენც გარწიოს აკვნის სიმებმა...
ეგებ, სინდისმა დაამარცხოს შენში მტევარი,
და თუნდაც ერთხელ, ერთადერთხელ იგრძნო შიშველმა,
როგორ მღეროდა სიკვდილის წინ ჩემი მხედარი!...

2024 წ.

ვერ ვიტან ღამეს, უსიცოცხლო ფერებით სავსეს,
ფრენით დაღლილი, ღრუბელს ძლივსღა მოათრევს ქარი
და გმინავს, როგორც სანადიროდ ხვამლში დაჭრილი,
არა აქვს ბრაღი, უსათუოდ არა აქვს ბრაღი!
ვერ ვიტან ზაქეს, პირქუშსა და სიბნელით სავსეს,
მზარავს ტყუილი, ორპირობა სიბრაზით მავსებს,
უბრალოებას, უკვდავების ტოლი აქვს ფასი,
ადამიანს კი - თვით სახელი “ადამიანის!”

2024 წ.

პაემანი ჩემს თავთან

ვერ ვატევ ოთახში დამწყვდეულ ტაეპებს,
მირღვევენ სიმშვიდეს რითმებით აწყობილს,
ჩემს თავთან აწ უკვე დაგეგმილ პაემნებს
ვუკითხავ დაღლილი შორეულ აფორიზმს...
და ვფურცლავ პოემის სატირულ ეპილოგს...
სინათლე კვლავ ბჟუტავს ცარიელ ოთახში,
გაცვეთილ სტრიქონებს ალაგებს ერთი-ორს
და ვაგებ ამ ომსაც ჩემს თავთან ბრძოლაში...
წაგებულ ომს ვიწყებ ხელახლა, თავიდან...
და უკან დასახევს არ ვტოვებ ნაბიჯებს,
ამჯერად აღარ მაქვს წაგების თავი და
უფლება, რომელიც წარსულში დავტოვე.
მთვარესთან ჭიდილში გათენდა ღამე და
განთიადს კვლავ შევხვდი ვნებისგან დაცლილი,
წუხელის ეს ომიც მოვიგე ჩემს თავთან
და მზესთან პაემნებს ხვალიდან დავითვლი!

2023წ.

იყიდება გაყიდული საქართველო!

ღმერთო ჩემო, როგორ იტან ამდენ სიკვდილს,
გოლგოთაზე ჯვარზე გაკვრას ყოველი დღის,
დუმილს არჩევ, აგვიანებს სამართალი
და ჯოჯოხეთს კვლავ მიეცი გასაქანი...
ღმერთო, ნახე, ზანზარებენ გუმბათები,
ცოდვის მორევს დამსხვრევია ნაპირები,
მეწამულად რომ კვდებიან მდინარესთან,
სისხლისფერად შეღებილი ყვავილები...
ღმერთო, რატომ მიგვატოვე, სად წახვედი,
შენ გარეშე ვეღარ ვსუნთქავ, ვიგუდები...
თუნდაც ერთხელ, დამიძახე გევედრები,
დაჩოქილი შენს ფეხებთან გავირობხმები!
ოღონდ ასე ნუ გაგვწირავ, შეგვიცოდე,
დაცემულებს აღარ ძალგვიძს წამოდგომა,
დაქცეულა ქვეყანა და სამართალი,
გაყიდულა სული ვერცხლზე, დანგრეულა!
მაინც შენი მოწყალების მათხოვარი,
ვდგავარ კართან, რომ იქნება, შეისმინო,
დღეს ქართული არაფერი აღარ არის,
იყიდება, გაყიდული საქართველო!

2023წ.

შენ რომ გაჩნდი...!

ნინი ტაბატაძეს - დას

შენ რომ გაჩნდი, გავიშალე მხრებში
და ამაყი დავდიოდი ყველგან,
მე მეჭირა ჩემი მსგავსი ხელში,
დედისერთა უკვე აღარ მერტვა!
ჩემს სამყაროს შეეცვალა ფერი,
ამისრულდი ყოველი დღის ნატვრა,
შენ ხარ ჩემი ძარღვის ყველა ღერი,
შენ ხარ ჩემი გულის ყველა ფეთქვა!
ეგ სახელიც მე დაგარქვი ჩუმად,
გულში, ჩემთვის, არავისთვის მითქვამს
და ეს ნატვრაც ისე ამისრულდა,
ღმერთმა თითქოს ლოცვა შეისმინა!
მე მეჭირე პაწაწინა ხელში,
ერთი ციდა, სიყვარულის გუნდა,
შენ მასწავლე მზრუნველობა დედის,
დის ამაგიც შენ მაჩუქე უხვად!
როცა გაჩნდი, გავიზარდე მაშინ,
უნებურად მე, დამერქვა დიდი,
არ შემეძლო ვყოფილიყავ ბავშვი,
რადგან უკვე დედმამიშვილს ვზრდიდი!
შენ რომ გაჩნდი, მეც გავშალე ფრთები,
დედისერთა აღარ მერტვა რადგან,
ამ სამყაროს შეეცვალა ფერი,
ჩვენ ხომ უკვე ერთმანეთი გვყავდა!

2023წ.

სიკვდილმისჯილი!

მე მოგიყვებით უბრალო ამბავს
კაცზე, რომელსაც უყვარდა ღმერთი,
მაგრამ ამ სოფლის უკუღმართობამ
არ შეარჩინა არც ერთი ღერი!
დაანაწევრა და სუნთქვაც მისი
უსასრულობამ თითქოს გაყინა...
და უფრო მეტად, მეტად ატკინა,
რაც დრო გავიდა... რაც დრო გაფრინდა!

გუყურებ თვალებს, სულგაყინულ მზერას მაგებებს,
არსად ჩანს სხივი, ნაპერწკალი, მკვდარია თითქოს...
ნუთუ ამ კაცის ცოდლობა არვის აღელვებს,
ან ხალხი, ასეთ გულისტკივილს ვერ ხედავს, ვითომ?!
არადა, ღმერთო, გეცას სწვდება მისი ტკივილი,
გამოუთქმელი, შემზარავი, სულისშემძვრელი,
ცოცხლობს უმიზნოდ, სუნთქავს მხოლოდ, არც თვითონ იცის,
თორემ სიკვდილი, წლებია, მას რაც აღარ ითვლის!
დიდია, დიდი! ასში ერთი, ათასშიც ერთი!...
და ჯვარიც მისი ასეთივე დიდებულია,
არ შემხვედრია მასზე დიდი ბუნების კაცი...
და არც მასავით გულმართალი არ შემხვედრია!
შეხედავ თვალებს, გაზიარებს უფლის სიყვარულს,
ალალ-მართალი სიტყვა მოსავს, მძიმე სხეული,
შემოუძარცვავს და სიშიშვლეს ვეღარ უფარავს,
სიკვდილმისჯილი კაცი წმინდა, თუმცა ეული!
და კვლავ მართოა, სულ მართოა, თავის საკანში,
მისი სიმართლე შებილწული ნაგვის ყუთია,
ძლივსღა მოათრევს, სულსაც ღაფავს სახე ველური
და ჯვარიც მისი კიდევ უფრო დამძიმებულია!

ღმერთო, ამ კაცის ცოდლობას ნუღარ მანახებ,
უკანასკნელი იმედია ჩემი ვედრება,
რომ დაიჭექოს სიყვარულმა ძარღვში მდუღარედ
და აღადგინოს საუკუნოდ შენი ხსენება!

2023 წ.

დაისი

მზე ჩადის და ტყვე ვარ დაისის,
მამუნჯებს ფერთა ცვლის ციალი,
ცის წვერზე კაშკაშებს აისი,
განაგებს სამყაროს უფალი!
და მონა მხევალი მე შენი,
მათგნებ ყოველდღე მზის დართ,
სულს მითბობს მე შენი გუმანი
და მაინც არ მყოფნი უდავოდ!
კვლავ დგახარ გულთან და კარდაკარ,
ლოდინით მიღეწავ ბორკილებს,
სიმშვიდე ივანებს სულში და
კვლავ მინდა შენამდე მოვიდე!
მაგრამ გზა სავსეა ლურსმნებით,
ეკლიან გვირგვინის მწვერვალზე,
აღარ მაქვს სხვა სიტყვა სათქმელი,
მხოლოდ გზა - სავალი შენამდე!
მე შეილი, მრავალჯერ დაჭრილი,
ღვთის სახელს უტიფრად ვღაღადებ,
შენ იცი ამ სულის ძახილი
და სევდა სამარის კარამდე!
მომცვები ფეხდაფეხ ბილიკით,
მითელავ მოწამლულ ბალახებს,
და გველებს ჩემს ფეხქვეშ გაფენილთ
ჯვრის ძალის დიდებით განაგებ!
დრკებიან მუხლებზე მტერნი და
შეშლილნი ლეწავენ დარბაზებს,
ვერ გახდნენ ვერაფერს ომში და
სიცრუეს ველარსად მალავენ!

მზე ჩადის მატყვევებს დაისი,
შენს სახელს ამოწმებს უდავოდ,
გეძახი სამყაროს კარამდე,
შემინდვე, შემინდვე, უფალო!

2023წ.

წყურვილი (...)

მწყურია, წყურვილი მილანდავს გონებას
და სხეულს ეკვრება ალესილ ხმალივით,
მწყურია და თითქმის ჩაწვევტილ იოგას
აზრები მძივებად მიკემსავს თავისით!
შორიდან მოფრენილს, თცნება რომ ჰქვია,
და ლოცვას ანაზღად ნატვრებად ახდენილს,
ავკინძავ გზადაგზა გადაყრილ იასამანს,
დაღმართებს შენამდე ფეხდაფეხ დავყვები...
დამხვდები ბავშვივით გამთბარი გულით და
შენ ისევ მდუმარედ ყველაფერს შემინდობ,
მე გნატრობ, უფალო, გეძახი გულიდან
და კვლავაც გულწრფელად, ყველაფერს მპატიობ!
მწყურია, წყურვილი გონებას მილანდავს,
ირევა აზრები, ვნებების მდინარე...
შევცურავ დაღლილი და იქნებ ლანდებმა
კვლავ გამომალვძიოს - უფალთან მძინარე!

2023 წ.

კავკასიონი

იდგა ამაყად ფრთაგაშლილი კავკასიონი
და ბუმბერაზი მისი მხრები გარს მეხვეოდა,
დამუნჯებული, მთის კალთებქვეშ დუმდა სიონი,
ნავენახევში ფოთოლცვენა მეფეებოდა...

ტყეებს ეფინა თეთრი თრთვილი, ფერთა ხალიჩა,
და ძველთაძველი მთათა ჩრდილი ცამდე სწვდებოდა,
მე კი მათობდა საფერავის ცრემლი ხალიჩად
და ვენახები დიდებული მზებზე წვებოდა!

იდგა გაშლილი, გადაშლილი კავკასიონი,
ჩემი გულიდან გამალებით მყინვარი ძგერდა,
ეთხოვებოდა შემოდგომას გალაკტიონი
და ისტორიებს პოეზია ლექსებად წერდა!

2023 წ.

დღეების ბოლოს

და კვლავ მართო ვართ, ჩვენს ფიქრებთან, დღეების ბოლოს...
უხმო აზრები მდუმარებენ, როგორც მძევლები,
მე მენატრება ზამთრებიდან თოვლები მხოლოდ,
გამოღვიძება სიზმრის თვეში, ღამის მხევლები!
ვხატავ რითმებად ძველ აივნებს, საირმის ქუჩებს,
ჩამქრალ სახლში რომ თენდებოდა დილა მზისფერი,
და ანათებდა ბრწყინვალეობა თაბახის კუთხეს,
სადღაც, წარსულში დაკარგული ბავშვობის წლები!
იქვე, კედელთან, გათლილი იწვა ლოგინი,
იქ უდარდელად, ტკბილი ძილით, მე რომ მეძინა...
და წარმოდგენაც კი არ მქონდა სამყაროს მოდგმის...
მოდგმის, რომელსაც “კაცის” მხოლოდ სიტყვა შემოტრია!

2023წ.

მზეზე რომ დასკდება ატმები

მზეზე რომ დასკდება ატმები,
ყლორტები გაიშლის ყვავილებს,
სურნელს რომ გააფრქვევს ვარდების,
ფურცლები ჰაერში ფრიალებს....
თავბრუს რომ დაგახვევს მტევნები...
გაზაფხულს ალერსით მოიყვანს,
მერე რომ დათბება აპრილი,
იებით ფრთაგაშლილ ხეივანს
აურევს გზასა და ნაკვალევს,
თეთრ ფატას დაადგამს მეიდანს.
და გავშლი, მეც გავშლი ჩემს აფრებს...
ქარავნებს გავაპობ გემებით...
ტალღებზე ვიცეკვებ ჯეირანს...
შენს მოსვლას სიმღერით შევხვდები...
სიყვარულს დაისზე ვუამბობ...
ცეცხლისფერ ზღვებში რომ ლივლივებს...
ღმერთებს რომ იწამებს იმ წამებს...
ლოცვებად ავკინძავ, უფალო!
ძერწავდი სამყაროს პეიზაჟს...
პორტრეტებს ხატავდი უკალმოდ,
როდესაც აღდგომა მეღირსა,
მე მაშინ გიწამე, უფალო!

2022 წ.

ომი თავისუფლების

(ედღვნება რუსეთ-უკრაინის ომს)

არსებობენ დღეები - ჯოჯოხეთის დარები,
ომის კვამლში გახვეულ ქალაქების ღამება..
ქარიშხლების მაგვარი გრიგალების ქარები,
დასეტყვლი ტყვიებით ანგელთა წამება!
უსახელო ხამების უსახური სულები,
ძრწიან ღამის ქუჩებში, უპატრონო ჯარები...
სიცივეა სახლშიც და სიცივეა გულებში,
მიწას ესმის გოდება, უსახლკარო ბავშვების!
ალიონზე მზე ჩადის,
დაისების ამაღა,
არ ნებდება მონობას სული, ბრძოლას ჩვეული,
თითქოს ცამაც შეწყვიტა სუნთქვა, მთვარის ამარა...
ჟინი თავისუფლების, მუდამ გამარჯვებული!

2022წ.

ჭექა-ქუხილი

და გაიელვა სიყვარულმა, როგორც მქუხარე
ჭექა-ქუხილს თავს დატეხილს სჩვევია მეხი....
და აღარასდროს ყოფილა მშვიდი, სხეული მდარე,
უსულო საგნებს მიჯაჭვული ჩვილი ბავშვივით.....
უბრალოდ, ვითომ გაწმენდილი სულის საკნები,
ნაგვის ურნიდან მობრტყვიალე გრძნობა ნამდვილი,
გადაგდებული, გათელილი და შელახული,
ცარიელ სპექტაკლს შერჩენილი კლოუნადები...
მასხარებს სძვრებათ მოტყეხილი ნიღბის ასლები,
ცვლიან სახეებს რიგრიგობით ყალბი მასები.
ფარსის თამაშით დაღლილები, გადამთვრალეები,
ველარ არჩევენ შავსა და თეთრს და აღარ ესმით,
რომ აღარ დარჩა აღარცერთი ძაფის ნაგლეჯი,
სინდისის ღერებს მოკიდებულ ალზე ნაგდები,
ისევ ანთებულ თვალების ჩრდილს ვეთაყვანები,
და გაელვებას ველოდები ჭექა-ქუხილის!

2022 წ.

ქარი

მეძებს ქარი და მიმდერის იავნანას...
ღამის აჩრდილს ვგავარ მზისფერ ლანდად მდგარი...
მომიყვება ქარნარევი ფიქრი ამბავს,
ამსხვრევს კედლებს, ლეწავს კარებს, სულის ფარი...
მე - შენ, ის - სხვას, სხვა - ვიღაც სხვას,
გზებზე ვიგლეჯთ მუჭა-მუჭა ნაეკალარს,
სითბოს ვეძებ, როგორც წყაროს, ანკარას - თან
და ვიპარავ ნაღიმღარს გულის კართან...
ქურდი არ ვარ, მხოლოდ წყაროს წყალი მინდა...
უკვდავების - არა, მარად სიკეთისა,
ვაბნევთ მარცვლებს, მე და ქარი, ვთესავთ ხარბად,
რომ ჩადგება, ერთად მოვმკით დათესილსაც!

2022 წ.

ვისთვის როგორია სამყარო...
ჩემთვის - იდუმალად ფერადი,
ზოგჯერ ჩემთან ერთად თამაშობს,
ზოგჯერ იბუტება ბავშვივით.
და მზის თაფლებისფერ სახეზე,
ცრემლი ცვრის ნამივით ცურდება,
გული უსველდება ცისკარებს,
გალობს სევდიანად ბუნება.

ნატვრებასრულებულ ცის(მარებს)
დარებს, დაისებით მოფენილს...
ვმღერი ჩემს საყვარელ “კესანებს”,
ცის მთებს, დანისლულებს, ვშორდები.

2021წ.

შობა

შობის ვარსკვლავებმა ცაზე გაიღვეს,
დღესასწაულების მეფე მობრძანდება,
სულში სამადლობლის ლოცვა დაიბედეს,
ციდან გალობებით გვამცნეს დაბადება!
მოდის, მოაბიჯებს ღამე დიდებული,
შობის სიხარული სარკმლებს ეფინება,
ფერისცვალებათა ჯვარი კურთხეული,
დღეთა სასწაული ფერით აინთება!
ტაძრის გუმბათები რწმენით იხრებიან,
ლოცვას გუგუნებენ სანთლის მდინარენი,
აკვანს მაცხოვარის ფეხებს უკოცნიან
ტკბილად მოლილინე თეთრი მყინვარები...
ზეცას შეავედრეს ყრმათა სურვილები,
ჯვარცმით აღდგომილი ღმერთივით იცოსო...
თიხისგან სიცოცხლე შთაბერეს უკვდავი
და იშვა ჩვენს გულში - უფალი იესო!

2021 წ.

თვალუბის მიღმა

თვალუბის მიღმა, სიღრმეებში,
ლივლივებს წლები...
მიფრინავს დრო და ტყვიებივით ტოვებს ნაკვალევს...
ო, ღმერთო ჩემო, ეს რა უცებ გამეცა წლები...
ფიქრს ვერ მოასწრებ...

გადაიქროლეს, რჩება მხოლოდ გაელვებები...
ემოციებით გაფრენილი შლეგი დროება,
დანარჩენ ფურცლებს, ცარიელებს, ედება მტვერი...
არადა თითქოს სავსე იყო ჩემი ცხოვრება

ღიმილის მიღმა, სიღრმეებში მღერის წარსული,
სული, იმედით ავსებული, ზეცას უგალობს...
მომავალს ფართოდ გახელია შიშის თვალუბი,
ბოროტებისგან დაგვიფარე, ჩემო უფალო!

2021 წ.

მამა დავით

1 წელი და უსასრულო მონატრება

არ მცოფნის ძალა, ვეომო ტკივილს,
შენი წასვლით რომ ბატონობს გულში,
გამომწყვდეულმა ფიქრებმა იცის,
ცრემლების სეტყვა ცარიელ სულში...
იბადებიან შენნაირები,
ათასში ერთნი, კლდესავით კერპნი,
აბოტოქრებულ სიცოცხლის თქემში
ჰგავდი ზღვის ტალღებს, შორი ნაპირის...
ყოველი სიტყვა იყო ნათელი,
თავად იყავი სინათლე ჩემი,
გზებზე დაფენილ ეკლებს მაძრობდი,
საკუთარ სხეულს უხმოდ მწირავდი...
და ასე, ჩუმად, წახვედი ჩემგან,
დამშვიდობებაც ვერ მოვასწარი,
რამდენი რამე მინდოდა მეთქვა,
კიდევ რამდენი დამრჩა სათქმელი...
იბადებიან შენნაირები, ათასში ერთნი,
თითქოს მოკვდავნი...
და უკვდავების საუკუნეში,
მოგონებები რჩებიან ჩვენში!

2020 წ.

არ ვარ პოეტი, მაგრამ სული მაქვს!

პოეტი არ ვარ, უბრალოდ ვრითმავ
მუშების კივილს, ფიქრთა ნააზრევს,
სიტყვას შეუცვლელს, ვითარცა ტყვიას
ვისვრი, უმიზნოდ ვამისამართებ...
და თუ მოგხვდებათ, არა მაქვს ბრალი,
მე პოეტობას ვერ დავიჩემებ,
თუმცა ლექსია ჩემი წამალი,
ჩემი ხმალიც და მთესველ-მებაღეც.
არ ვარ პოეტი, მაგრამ სული მაქვს,
მე პოეტურად მტკიცედ მართალი
და არ დავეძებ სიტყვათა კრებას,
არც რითმები მაქვს გაუმართავი!

2020 წ.

დამაბრუნეთ ბავშვობაში, გპირდებით,
მოვკრეფავდი სათითაოდ ღიმილებს,
თითოეულ წამს ჩავიკრავდი ჩვილივით,
მოგონებებს დავამწყვდევდი აწმყომდე.
ჩავიცვამდი ტკივილგამძლე ქალამნებს,
რომ ვერ ევნოთ უგულოებს მარტივად,
რომ შემეძლოს დაბრუნება ჩემამდე,
ნდობას ასე არ გავცემდი, ადვილად.
რამდენ რამეს არ ვიტყვდი არაფრით,
რამდენ რამეს გავამხელდი გულწრფელად...
გადავდგამდი მე ნაბიჯებს პირველი
უთქმელობის და სიჩუმის მაგივრად.

2020 წ.

არ შეიძლება

ხელებგაწვდილი მათხოვარის ხმაური ჩუმი
და დაბნეული თვალებიდან ცრემლის აკიდო,
სხვაგან ითვლიან მილიარდებს, აკლდებათ ფული...
სხვა რეალობით, სხვა ცხოვრებით ცხოვრობენ თითქოს.
მოხუცის სიმწრით გალურჯებულ ხელების მტევნებს
და მშიერ თვალებს, მჭევრმეტყველთა ცოდვებით სავსეს,
გროშებს რომ ითვლის, სადაც სხვები
ითვლიან სახლებს...
არ შეიძლება, სიყვარული
ამ მოხუცს ჰგავდეს.

2020 წ.

ზამთარი

ზამთარს ახურია ნისლისფერი,
თოვლი აფარია ფარდაგებად,
ნატვრებზეფარული თავსაბური,
სიზმრებს შეპარული ფარა(ქებად)...
საგზაღს გაყვლილი ქალ(ა)(ლია),
სოფელს შეხიზნული ანა(ბარი),
მზერაც გულუბრყვილოდ ალალი აქვს,
და(აქვს) სურვილების ქარავანი...
ფიქრთა სუსხიანი ქარბუქია,
ციდან ფანტელებად ჩამოღვრილი ...
თოვაც ისეთივე თამამი აქვს,
სითბოც ფიფქებიდან ჩამოთ(ვ)ლილი.
ხეებს ხელშიშველი ტოტებიდან,
ფრთები იმედებად გამოწვდილი...
ტყეთა ჯადოსნური ზღაპარია
დროის აურზაურგამოვლილი!

2020 წ.

სულიდან ზეცამდე

სულიდან ზეცამდე რა დათვლის ნაბიჯებს,
ხანგრძლივი კიბეა, მწვერვალზე სავალი,
მრავალჯერ დაგცემს და რამდენჯერ წაგაქცევს,
დაცემულ ბუნებას არა აქვს საზღვარი....
მე ვნატრობ გან(სა)ცდელს,
როდესაც ახლოს ხარ
და სულის შებერვით ანთებებს მიაღებ,
იქ, სადაც, “სიკვდილი” ვერასდროს მომწვდება,
მხოლოდ შენ ივანებ... მხოლოდ შენ ივანებ!
არ გეტყვი საყვედურს, ისედაც ცხადია...
ადრე თუ გვიან ხომ იმარჯვებს სიცოცხლე,
რომ ყველა მოკვდავი დღეს წარმატალია,
მთავარი კიბეა - სავალი შენამდე!

2020 წ.

ნუ გვენანება!

ნუ გვენანება სიყვარული, ნუ გვეზარება,
იმედის სხივებს ნუ ვიშურებთ ერთმანეთისთვის,
ხვალ შეიძლება აღარც იყოს და გვიანდება
ყოველი წუთი შეუცვლელი ურთიერთობის!
თითო ღიმილით მონათლული კეთილი სიტყვა,
გადავაფინოთ დედამიწას გაშლილ ფრთებივით,
ერთიანობა, ერთგულება, ერთსულოვნება,
ერთი მიზანი – წინ, მომავლის გადარჩენისთვის!

2020 წ.

ბები

ბები, ნათჭები გალამაზებს,
ქალღმერთს სახეზე რომ დაგცვენია,
მუდამ ქარიშხლებით გადაღლილებს,
თმებში ჭაღარები გაგჩენია...
უფრო ლამაზი ხარ, გეფიცები,
წლებმა ვერაფერი დაგამჩნია,
როცა შენებურად გვეფერები...
თბილი თვალები კვლავ გენტებიან.
ბები, დღეს თხმთცი გისრულდება,
ჩემო დედოფალო, შენი დღეა!
დღეს ხომ თცნებებიც ასრულდება,
დღეს ხომ სურვილებიც შენი ტყვეა!
ბები, ნათჭები გალამაზებს,
ვფიცავ, სახეზე რომ გაფენია,
მუდამ ქარიშხლებით გადაღლილებს,
დღეს რომ ჭაღარები გასჩენია!

2019 წ.

ნასახლკარეზი...

ყაყაჩოებო, გაგიშლიათ ქორწილის სუფრა,
გადაპენტილხართ მიტოვებულ ნასახლკარეზზე,
თავს დაგფოფინებთ დედის ნატვრა - მწიფე ალუჩა,
მეწამულისფრად მოფენილხართ ეზო-ყურებზე.
მომნატრებია ისე ძლიერ, როგორც არასდროს,
ბებოს მზრუნველი ფაციფუცი სოფლის ეზოზე,
მოგონებები მინახავენ სამარადისოდ,
ყველაზე გულწრფელს, რაც გამაჩნდა დედამიწაზე!
მომნატრებია, ის სიცელქე და სიხალისე,
ბებოს თვალეში ანთებული ლაღი ბავშვობა,
“ფეჩის” სუნიც კი, მოგუგუნე, ძველ აივანზე,
პოეზიებით ზაფხულების ფარიკაობა...
ყაყაჩოებო, გაგიშლიათ ქორწილის სუფრა
და გაზაფხულებს თუმცა ახლა უჩემოდ ხვდებით,
იმედს ვიტოვებ, რომ თდესმე გულში ჩაგიკრავთ,
და მიტოვებულ სამშობლოში დაგიბრუნდებით!

2019 წ.

შეშლილი სამყარო

შეშლილი ფერებით სავსეა სამყარო,
სიგიჟის ნილაბი აცვია ყველა(ფერს),
განთიადს ნელ-ნელა დაფარავს საღამო
გთხოვთ, ნულარ მომიწყოთ ტყუილის ესტაფეტს...

როდესაც, სიტყვები ისედაც ყალბია,
ყალბია ხალხი და ყალბია გრძნობები,
ლამაზი სიტყვების მოსმენა არ მინდა,
უბრალოდ სიჩუმე მაცადეთ ცოტა ხნით!

ალისფერ მზის სხივებს მოგიქსოვ შორიდან,
და მაინც გავუღებ გაზაფხულს დარაბებს,
როდესაც სამყარო იშლება ჭკუიდან,
მოპარულ თცნებებს ვაბარებ დარაჯებს!

ჩემიდან შენამდე მოვხატავ აღმართებს,
რად უნდა სიტყვები ჩვენს შორის სიყვარულს,
დავიფენთ სითბოთი მოქარგულ ფარდაგებს,
ვისწავლით თავნება სიგიჟით სიხარულს.

შეშლილი ფერებით სავსეა სამყარო,
აქ ფულით გზომავენ - ფრჩხილიდან ტერფამდე,
განთიადს დაფარავს თანდათან საღამო,
ველარ ვცნობ გარშემო საერთოდ ვერაფერს!

2019 წ.

ლოცვა

ხან როგორ ძლიერ მწყურია ლოცვა,
მშვიდი, გულწრფელი, ცასაწვდენილი,
ხან როგორ ძლიერ შემთაწვება,
სულს არწივივით ფრენის სურვილი!

კივის გონება, მეწვის სხეული,
ვეღარ უძლებენ ამდენ ჯოჯოხეთს,
სიბნელე სუფევს, გზააბნეული,
ყველგან სვავივით ჭამენ ერთმანეთს...

რა, აუტანლად მტკივა ჭრილობა,
ერთხელ კი არა, ასჯერ დაჭრილი,
და დაცემული კაცის ბუნება,
უფლის აღდგომით გადარჩენილი...

რკინის ლურსმნებით ჯვარზე გაკრული,
ჩვენი ხელებით ვაცვით, ვაწამეთ,
არ გვინანია არცერთი წუთი,
გოლგოთის მთამდე სიმწრით ვატარეთ!

ვერ მოვუარეთ, ვერ დავიცავით,
ღმერთი, ჩვენს მხსნელად მოვლინებული,
და რატომ გვიკვირს, რომ ერთმანეთის
მტრები მეტნი ვართ, ვიდრე მოყვრები!

ხან როგორ ძლიერ მწყურდება ლოცვა,
ისე ხმამაღლა და გულმხურვალედ,
რომ მოგაწვდინოთ ჩემი ვედრება,
უფალო, თქვენ და - დედ აღვთისმშობელს!

2019 წ.

არცერთ წუთს

არცერთ წუთს არ ვნანობ მე ჩემი ცხოვრების,
რომელიც აქამდე ღვთის ნებით ვიარე,
უფალი თან მყავდა, გრძელი გზის მლოცველი,
სიმართლე ფარივით ხმალ-აბჯრად ვიფარე!

ყველა გზა რწმენით და იმედით გავლიე,
უამრავ განსაცდელს ამაყად ვხვდებოდი
და ღმერთთან პირისპირ შეხვედრის სურვილით,
გვირაბის ბოლოში სინათლეს ველოდი!

ცხოვრების ბილიკებს იმედით შევყურებ,
ვერ ვიტან ტყუილებს, მზარავენ ჭირივით,
არასდროს ვუბრუნებ იმავეს ორპირებს,
საზღაურს, რომელიც ხურდაში ეკუთვნით!

მე მჯერა მოხუცის გულწრფელი ღიმილის,
ცრემლების, ბავშვების უმანკო თვალებზე,
რომელთაც ისევე სწყურიათ სიცოცხლე,
როგორც კლდის ნაპრალები გაჩენილ გვირილებს!

2019 წ.

მამას

მამის სიყვარული ტაძარია,
სადაც შეხვალ, მშვიდად დაისვენებ,
მამის სიძლიერე თვალებია,
მკაცრად, მაგრამ თბილად რომ გიმზერენ!

მამის არსებობა სიმშვიდეა,
სადაც ფრთაგაშლილი ჩამოჯდები,
მამის სიტბო კი ის სიწმინდეა,
მთელი ცხოვრება რომ დაეყრდნობი!

მამის სიყვარული ტაძარია,
მუდამ ღოცვასავით ავსებული,
მის სულში კი მუდამ სანთლებია,
ჩემთვის კელაპტრებად ანთებული!

მამის დარიგება წიგნებია,
ცამდე უსასრულოდ აწვერილი,
მისი ფიქრები კი სიტყვებია,
გულში სამუდამოდ ჩაბეჭდილი !

2019 წ.

გაზაფხულია

გაზაფხულია, შენი სუნი ასდის გვირილებს!
საოცარია... სიყვარულმა ფრთები გაშალა!
იის სურნელით გაჟღენთილმა იასამნებმა,
აპრილის კოცნა ვარდის კონებს გამოატანა...

სასწაულია, აიშლება, თან იყვავილებს
და ჩემი სულიც თაიგულის ფურცლებს გაჰყვება,
ნუშის ფოთლები ჩასახუტებლად რომ გაიშლება,
მაშინ მოვალ და ყაყაჩოსფერ მინდვრებს მოგიტან!

2018 წ.

არიან ამინდები

არიან ამინდები გარინდებით...
და ქრიან უსუსური ქარები...
დრო და დრო კვლავ რეკავენ დაჟინებით,
ტაძრებში მოგუგუნე ბარები!

არიან ამინდები დამუნჯებით,
არიან სიხარულის წამები,
წვიმები იცვლებიან ქარიშხლებით,
ავდრებსაც მუდამ ცვლიან დარები!

არიან ამინდები გაყინული,
ყინვები ზამთრის სუსხით გამლღვალი,
გულები გათელილი, გარიყული...
გრძნობების გათბობამდე დამთვრალი!

არიან ამინდები დაფიქრების,
ფიქრებით დანისლული ფერები,
სიზმრებში ახდენილი ოცნებების,
კვალდაკვალ სიხარულის ცრემლები!

არიან ამინდები გარინდებით,
და ქრიან უსუსური ქარები,
დროდადრო კვლავ რეკავენ დაჟინებით
ტაძრებში მოგუგუნე ბარები!

2018 წ.

შემოდგომა

უცნაურია, როგორ სცვივით ფოთლები ხეებს,
გაშიშვლდებიან შეფოთლილი ჭადრის ტოტები
და ნოემბერიც შემოიტანს სურნელს ზამთრისფერს,
სულსაც სიცივე შეეტყობა ზამთრისებური...
სათცარია, შემოდგომა სევდის მომცველი....
და მის ყველა ფერს შემოქმედის ხელი ატყვია,
ფიქრის სამყარო მოაბიჯებს ყოვლისმომცველი,
სულის სეზონი – სიყვარულის ანდამატია!
უცნაურია როგორ სცვივით ფოთლები ხეებს,
გაშიშვლდებიან შეფოთლილი ჭადრის ტოტები,
და ნოემბერიც შემოიტანს სურნელს ზამთრისფერს,
სულსაც სიცივე შეეტყობა ზამთრისებური...
სათცარია შემოდგომა სევდის მომცველი...
და მის ყველა ფერს შემოქმედის ხელი ატყვია,
ფიქრის სამყარო მოაბიჯებს ყოვლისმომცველი,
სულის სეზონი სიყვარულის ანდამატია
ამ სიცივეში უნუგეშოდ გადარჩენილი
ტკბილ მოგონებებს ეფარება გასაზამთრებლად,
ჭრელ ხალიჩებად ეზოებში გადაპენტილი
გაყინულ ქუჩებს ეფინება გულზე ხატებად!

2018 წ.

როდესაც ახლოს ხარ ...

ფერი(ცვალების) გზა...

როდესაც ახლოს ხარ უფსკრულთან,
ქარაფებს ქიმებზე ეშვები...
ხვდები, რომ არ ღირდა ცხოვრება,
დანაღმულ წლებით და დღეებით...
როდესაც იცი, რომ მთავრდება,
ღრმად სუნთქავ დარჩენილ წამზომებს,
იცი, რომ კვლავ განმეორდება,
შენეულ დღიურებს დატოვებ...
აფასებ ნაფასებს თავიდან...
ვარდნისას თვალებში უყურებ...
არ გჯერა, გაფრენის წამიდან...
ნანობ, აღსარებას ლულულუღებ.
მიფრინავ კლდის უღრან ფერდობზე,
იდუმალ სიღრმეში ეფლობი,
რადგან ცა მეტია სიკვდილზე...
მიწას კი არასდროს ეთმობი!

17.09.2017 წ.

ხანდახან

ხანდახან - გინდა წახვიდე, გაქრე,
გადაიკარგო უმიზნოდ სადმე,
ხანდახან - გინდა მოხვიდე წვიმად,
ქარიშხლად, ზღვებად, მდინარედ, ტბებად...

აღელდე როგორც ტალღების თქეში,
ტორნადოს ბუქი, გრიგალი, ქარი
და მერე ისევ, ვით მტკვარი წყნარი,
მშვიდად გაუყვე დინებას “მკვდარი...”

ხანდახან - მოსვლა გწადია ღმერთის,
ამ უსამართლო ცოდვილ მიწაზე,
გინდა, უამბო ცხოვრება შენი,
მანაც გიამბოს ყველა წმინდანზე...

ხანდახან - უნდა მოკვდე კიდევაც,
რომ დააფასო სიცოცხლე შენი,
მერე სიცოცხლის სულით გამთბარი,
ემთხვიო ხატებს, მიხვიდე ღმერთთან!

ხანდახან - გინდა ყვირილი, მოთქმა,
უაზროდ წასვლა, სხვა კარში გასვლა
და მერე ისევ ფიფქებად თოვა,
აპრილის თვეში მთის ნამად მოსვლა...

ხანდახან მინდა ვიცოდე ფრენა,
ყველა ცხოველის, ფრინველის ენა,
ვიფრინო ცაში, მინდვრებში ველად,
არ მქონდეს დარდი, არც გულში წყენა...

ხანდახან, მართლა წავიდე მინდა,
რომ დავინახო - ღირდა-არ ღირდა...
სიცოცხლე, ბრძოლა, ტკივილი, ტანჯვა,
სევდისგან დაცლა და საზღვრებს გასვლა!
2017 წ.

მთაბში წამიყვანე, ღმერთო

მთებში წამიყვანე ღმერთო,
მაღლა, სადმე შენთან ახლოს,
სული გამიწმინდე, ერთო,
ამდენ ცოდვებისგან დარდობს.
ძალა აღარ დამრჩა ბრძოლის,
თითქოს ლოდი მაწევს მხარზე,
მოდო, ჩემთან ახლოს მოდი,
სული გამინათე ცამდე.
როგორ დავიღალე, იცი?!
რწმენა თითქმის აღარ შემრჩა,
ჩემში ტკივილია მისი,
მისი ტკივილია ჩემთან...
მოდო, ჩემს საშველად მოდი,
სიბოლო ამ ცივ ზამთარს ანდე!
როგორ დავიქანცე ბოლმით,
ღამე ცრემლის საბანს მაფენს.
მუხლზე დაგიჩოქებ, ღმერთო,
ჩოქვით გადავივლი ურჩ მთებს,
ოღონდ წამიყვანე ზემოთ,
მთებში, სადაც შენ ხარ მეფე!
მოვალ, ჩემი ფეხით მოვალ,
სნეულ-დავრდომილი სულით,
შენ კი მიმკურნალებ, როცა
ძგერას ვეღარ შეძლებს გული!

2017 წ.

სიყვარული

ღამემ დაღია გრძნობის სასმისი,
დათვრა უგონოდ, მთვარემ გაათბო,
აზრმა არია ფიქრთა საწმისი
და უმოწყალოდ ღვინომ დაათრო.

გრძნობებარეულს, ფიქრებდარეულს,
უსიტყვოდ, უხმოდ, დარდით დაღეულს,
ნერვებგაღეულს და გადარეულს,
ებრძოდა ღამე სევდით დაღეულს...

ძილმა დარია, სიზმრით არია,
ფიქრმა აშლილი ლექსით დაღია,
ოცნებით დათვრა, სიზმრებით დატკბა
და სიყვარულით ბავშვივით გათბა.

2016 წ.

მიყვარს საქართველო ჩემი

გესმით, როგორ მიძგერს გული,
როგორ გამალებით ფეთქავს,
მთებო, გაჭიმულ ცაში...
მთებო, აზიდულო ზეცას!
დილას ვეგებები მთაში,
მალლა არწივებთან ერთად,
თითქოს მიბმული ვარ ჯაჭვით,
ვდგავარ საქართველოს გულთან.
მიყვარს საქართველო ჩემი,
ლადი, მოხატული კალმით,
უფლის ნაჩუქარი ხატი,
ჩემი საფიცარი არის!

2016 წ.

“გაზაფხულის საღამოა მშვიდი...”
და ზაფხული მეპარება ჩუმად,
მეპარება ფეხაკრეფით - ცხელი,
თითქოს თავი შემაჩვიოს უნდა...
ქარი ტოტებს ძველებურად არხევს
და ნიავი ათამაშებს ფოთლებს,
მეპარება სიყვარული მწველი
და ცხელ ზაფხულს გაშმაგებით ველი....
მინდა, მთები გადავლახოთ ერთად
და ალიონს ცის კიდებზე შევხვდეთ,
ვგრძნობდე გულის ამოსუნთქვას, ფეთქვას
და ვფიქრობდე მარტოდ მარტო შენზე!
შენს თვალებში ჩემს სიცოცხლეს ვხედავ,
მაგ სულშია უკვდავება ჩემი!
რომ გიწოდო მე დღეს “ჩემი” ვბედავ,
და მიყვარდე უსასრულო გზებით!
გიყვებოდე სიყვარულზე მინდა,
მე ამ ლექსებს მხოლოდ შენთვის ვმღერის,
შენთან ერთად მე სიცოცხლე მინდა,
უსასრულოდ და უსაზღვროდ გრძელი!

2016 წ.

მე შენს თვალებში სამყარო დამრჩა

მე შენს თვალებში სამყარო დამრჩა
და საგულიდან ვქარგავ ბილიკებს,
გზებმა, რომლებმაც ადრე გაგვყარა,
ახლა ერთმანეთს მჭიდროდ კვეთავენ!
მე შენს ღიმილში ოცნებებს ვხატავ,
წარსულის სიზმრებს, ცხადში ახდენილს,
გული, რომელიც შენით ფეთქავდა,
დღეს სიყვარულის სიმღერებს მღერის!
მე შენს მზეთაში დავითვლი წამებს
და საათები გავა წუთებად,
მე შენს კოცნაში სიცოცხლეს დავთმობ,
მაგრამ არავის ეცოდინება!

2016 წ.

ჩემს გულში სანთლებად ანთიხარ,
სულს და გულს მინათებ მზერით...
შენ გვერდით ბავშვივით ლალი ვარ
ბავშვივით თბილი და წრფელი...
მგონია, ას წელზე მეტია,
რაც ერთად შევხარით დღეებს,
შენ ჩემი ის ერთი “ცალი” ხარ,
რომელიც მაკლდა მე დღემდე!

2015 წ.

ახალი წელი

რეკავენ ბარები და წელიც გაფრინდა,
ნელ-ნელა შემოდის ეს წელი ახალი...
ლამაზი ფერებით, თცნებით სავსე ვარ,
სურვილებს ვალაგებ საოცარ შეგრძნებით...
განცდებმა გრძნობების აფრები აშალა,
იალქნებს მიანდო იმედით მცურავი,
თითქოს დრო ცოტა მაქვს, დღეების სათვლელად,
იჩქარე ცხოვრება! - ეს წლები მეძახის!
მწყურია სიცოცხლე, ვით წყარო ანკარა,
და მისი მონა ვარ ტრფიალი ბუნების,
ახალ წელს ახალი ნატვრებით ვხვდები და
იმედებს ვიტოვებ თცნების ახდენის!

2015 წ.

ცა

ცა სისხლისფრად იღებება, ვხედავ,
ცაზე - ლურჯი მოელვარე ფერი....
მზე კაშკაშა ღრუბლებს წითლად ღებავს
და ელვარებს შენი თვალის ფერი!
მეწამულის ფერებს მიმო აფენს,
ვერ ველევი ამ სურათის ცქერას
ცის შედევი დღეს იმედით მავსებს
ვეფერები მე ბუნების ცეკვას.

2015 წ.

ყივილი მთების

მე მიყვარს მთების ყივილი გიჟი
და მიყვარს მათი ჩუმი ხმაური,
ცაში გაშლილი ბორცვების ირგვლივ
მე მიყვარს მათი აურზაური...
მე ფიქრი მიყვარს, დუმილის ფერით,
სულის შეკვრამდე სიმღერას ვმღერი,
მე ღმერთი მიყვარს ამ ლამაზ მთების
და მზერა მათი ტკივილნარევი.

2015 წ.

ნუ დაბრუნდები

ნუ დაბრუნდები, ისევ უკან
ნუ მოიხედავ...
ნუ დაბრუნდები, აღარ ველი
შენს დაბრუნებას...
ამ გაზაფხულმა შემიკერა
კაბა ახალი,
ძველი სამოსი შემიღება
ახლა სხვა ფერად...
აღარ დაბრუნდე, არ გეძახის
სული ნატანჯი,
ასე სასტიკად, უღმობელად
შენ რომ აწამე!
ნუ დაბრუნდები,
მე ამ ქვეყნად
უკვე არ გელი,
სიტყვა სიტყვაა,
შეასრულე ეს დაპირებაც,
თღონდ დღეიდან
ნულარასდროს დაგავიწყდება
“ასჯერ გაბომე
და ერთხელაც ისე გაჭერი!”

2015 წ.

ხანდახან

ხანდახან - დუმილი სიტყვებზე მეტია,
ხანდახან - სიტყვებიც ვერაფერს ამბობენ!
ხანდახან - ტკივილი ცრემლებზე მეტია,
ხანდახან - სიყვარულს უსიტყვოდ ათბობენ...
ხანდახან - ეჭვები ბორკილებს გვადებენ,
ნდობადაკარგულებს რწმენასაც გვართმევენ,
ხანდახან - ბრძოლა და ომია საჭირო,
რომ შევინარჩუნოთ სიმათლის სინათლე.

2014 წ.

სალამო

მიყვარს სალამო ბუხართან ახლოს,
გვერდით წითელი ღვინო კახური,
მიყვარს ოცნება და შენზე ფიქრი,
სიზმრებით მათთვის, ვგრძნობ, როგორ ვთვრები!

გამთრის სიცივემ თეთრად მათოვა,
ჩუმად მომიყვა ტკბილი ზღაპარი,
თუ მონატრებამ ისევ დამტოვა,
თუ აღარ მოხვალ, მაინც მითხარი!

მე ავტირდები ისე ხმამაღლა,
შენ კი უჩემოდ ძლიერ შეგცევა,
შენ აღარ მოხვალ, მაგრამ შორიდან
შენს თბილ ნაბიჯებს თოვლი მომიტანს!

მიყვარხარ, მინდა, შენით ვისუნთქო,
რადგან არ მყოფნის მხოლოდ ჰაერი,
მიყვარხარ ციდან დედამიწამდე,
არ დამიშალო ეს სიყვარული!

რა დროს სიტყვებია

როცა მდუმარებენ ჩემი სიტყვები და
შენი ამოსუნთქვაც ასე სათუთია,
როცა ჩემ მაგივრად გრძნობა საუბრობდა
და ეგ გაღიმებაც ასე ფაქიზია.

სიტყვებს დაჰკარგვია ძალა მნიშვნელობის,
რა დროს სიტყვებია, როცა გრძნობებია,
თვალებს ახატია შენი სილუეტი,
ყველგან შენი სახის ნაფეხურებია.

მთვარე გინათებდა ნათიფ სხეულსა და
ღამეს უკუნეთში ჩემი ძლიერ შურდა,
შენი თვალები კი ისე ელვარებდა,
თითქოს ვარსკვლავები ცაზე კიაფობდა!

2012 წ.

განშორება

ქუჩაში წვიმდა გაზაფხულის ჟუჟუნა წვიმა,
ფიქრში გართული მივყვებოდი ნაწვიმარ ქუჩებს
ცრემლიან თვალებს ვიმშრალებდი მაღიმაღ ფრთხილად
მაშინ ბუნებაც განშორებას ტიროდა თურმე...
ვტიროდით თრნი - მე და წვიმა გარდასულ ზღაპარს:
ნუთუ დამთავრდა წარმოდგენა? დახურეს ფარდა?!

2012 წ.

მხოლოდ სიყვარული მინდა

მხოლოდ სიყვარული მინდა,
შენი სიყვარული, ღმერთო,
მუდამ სამართალი წმინდა
მინდა, გულში სანთლად მენთოს!

მძულს ეს ბოროტება, ბოღმა,
ყველგან თან დამყვება ფარვით
და თუ დაუბრუნე ხურდა,
უმაღლესი თავისნაირს გაგხდის!

ყველგან ცინიზმია ყალბი,
ხალხი გავერაგდა, წახდა,
ერთუბრის დასცინიან მალვით,
მძულს ეს უსახური მასკა!

მართლ სიყვარული მინდა,
ყველას სიყვარული, ღმერთო
მუდამ სამართალი წმინდა,
მინდა, გულში სანთლად მენთოს!

2011 წ.

ადამიანი

ჭრელი ყოფილა ადამიანი,
ამოუცნობი ნიღბის,
ქვეწარმავალი, ქამელეონი,
მიუწვდომელი სიღრმის!
მტერი მოყვარედ მოგეჩვენება
და თვით მოყვარე მტერად,
რა უმწეოა ადამიანი,
ემპაკს შესხმია ქებად!
მთელი სიცოცხლე რომ შეალიო,
ვერ ამოიცნობ მის სულს,
თვითონ არ იცის, რა შეუძლია,
დროს ეკითხება პასუხს!
გახვეულია კრავის სამოსში
მგელი სიქველის მქნელი,
ურჩხული უზის ჩამკვდარ სხეულში,
კანზე კი ბრწყინავს მტვერი!

2002 წ.

ირგვლივ ყველაფერი მდუმარეა,
ირგვლივ სიცოცხლეც კი მწუხარეა,
სევდით მოცულია ეს სამყარო,
ცრემლით დაინამა საქართველო!
ვიცი, სტუმარი ვარ წუთისოფლის,
ვიცი, მალე მოვა აღსასრული,
ყველას განიკითხავს ძე უფალი,
ყველას მიეზღვება საზღაური!

2002 წ.

მოცურავს ბინდი და ირგვლივ ცა ლურჯია,
დაბურულ ნისლებზე ნავარდობს არწივი,
ტალღებს ეხეთქება ქათქათა თოლია,
სივრცეში გაშლილი დაფრინავს ქარივით...
მეც მინდა არწივის ფრთებივით სილაღე,
მასსავით გიჟი და ბუნებით თავნება,
სული კი ზეცაში ღმერთამდე აჭრილი,
სიცოცხლის საღაშქროდ ნავარდი დილაშდე!
არწივო, გაფრინდი დალაშქრე ზღვები და
მთებს გადაუფრინე მაგ ფრთების შრიალით,
გააღეთ ჭიშკრები, არწივი მოფრინავს,
ჩაკეტეთ, ჩარაზეთ ყოველი საზღვრები!

2025.

მოდო, უფალო

მოდო, უფალო, დამეხედე ამ შობა ღამით,
გამითბე სული, გამინათე გონების თვალი,
დაიდე ბინა ჩემი გულის კუთხე-კუნჭულში
და დაივანე სამფლობელო შენი საგანით!
ვიცი, დაგღალეთ, გაგაწვალეთ და მაინც შენთან...
შენი შენთაგან შეწირული მინდა რომ მერქვას!...
მოდო, უფალო, შობის მადლით ამივსე სახლი,
შენგან შობილი, შენგან ქმნილი გამხადე ღირსად!
რომ მქონდეს ძალა საკუთარი თავის დანახვის,
არ მქონდეს დაღლა, სიყვარული მეპოვოს ჩემში,
გამშორდეს ფიქრი, უსარგებლო ძალთა ტყვეობის,
ვადიდო მარად, საუკუნოდ სახელი შენი!

2025.

სარკაზმი

“სარკის ანარეკლი დაძრწის კულისებში,
თითქოს აჩრდილია სხვისი სამოსელის,
ნილაბჩამოხსნილი, ფერებგაძარცვული
ეძებს თავშესაფარს, სულის სამყოფელის...
სხედან თეატრებში აფრებაშვებული,
ლოჟებს შესეული უცხო სახეები,
დროში იცრიცება ძველი ნოველები...
სადღაც როლებს ცვლიან დიდი პოეტები...
დუმან ისე ძლიერ, როგორც არასოდეს,..
ფიქრში იმსხვრევიან სარკის ნაწილები...
მიდის ქარავანი, გზების მეპატრონე,
ძრწიან სცენის მიღმა ღამის აჩრდილები.”

2020

“ყინვას დაუღეწავს სულის მარწუხები,
გამთარს ეგებება დილა უთენია,
მე რომ ჩავიფიქრე ,ეს ის სიზმრებია,
ყინვამ შეიფარა, აღარ მეშინია...
ღამის ნაფიქრალით ლეწავს ქარი კარებს,
ირგვლივ ხის ტოტებიც ისე იმტვრევიან,
თითქოს უკანასკნელს ითვლის სული წამებს,
თითქოს ფოთლებივით უჩინარდებიან...
ისე თავაწევით დგანან ქარიშხლებში,
არც კი ირხევიან, არც კი თავდებიან,
ყინვას უღეწია სულის მარწუხები,
გამთარს ეგებება დილაუთენია!”

2021 წ.

ჩემო პატრიარქო

ჩემო უწმინდესო
ჩემო პატრიარქო,
ჩვენო გადალლილ მამა...
ყველა შენი ნატვრა, ყველა ამოსუნთქვა,
მუდამ ღმერთამდე რომ აგაქვს!
ცრემლით სავსე ბაგე, ლოცვად აზიდულა,
უფალს შეჰღალადებს რწმენად,
ერის სიყვარული სიბრძნით ანთებულია,
ისევ გადაგვარჩენს, მჯერა...
ამდენ ჭირთა თმენას, სდევდა განსაცდელი,
ქრისტეს უარყოფა, გმობა...
მტერსაც დაამშვიდებს, შენი შესაშური
სულის ნაპრალებში წვდომა...
სევდამ მწარე ტკივილს ისე შეგაჩვია,
თითქოს აღარ კრთება გული,
აღარც ცრემლებია, თვალზე გაყინულა,
ამდენ უსახურთან ბრძოლით...
და ამ ბრძოლის ველზე,
მუდამ თავმდაბალი,
წელში გამართული მყარად,
ჩვენი კურთხეული,
ერის საგანძური,
ჩვენი უწმინდესი მამა!”

2021 წ.

საღამოს ლანდებს ვეგები აღმართებს ...
და დაღმართები ჩნდებიან უკან...
წინ არ გავუსწრებ, ვეთამაშები,
არც კი იციან, რატომ დამდევენ...
მიყვარს ჩურჩული იდუმალ ღამის,
მოჭედილი ცის დიდხანს ყურება...
სხვა სიმფონია სულსავსე მთვარის,
ადამიანზე ბევრს რომ მიყვება.

სას რომ აგაწვდენს

მეუღლეს - ზურაბ გამყრელიძეს

ცას რომ აგაწვდენს, იმ გრძნობას ვეტრფი,
ქვას რომ გახეთქავს, იმ წყართს ვხაპავ,
და მეწეერები - ვნებათა ღელვის,
უსიყვარულოდ გვამებს რომ ჰგვანან....

დროს რომ გაუძლებს სიტყვების, მჯერა,
არევ-დარეულს რომ დააღაგებს...
სულში გაჩენილს, დაგიმსხვრევს სევდას,
თვალეში მზეს რომ ამონათებს!

ღმერთს რომ მისწვდება, იმ გრძნობას ვეტრფი...
სამყაროსავით უკიდევანოს,
ტექა-ქუხილზე, გავარდნა მეხის,
ჩვილი ბავშვივით რომ არ აშინებს!

და გაზაფხულის ნაზ ნაკადულებს,
მთიდან მოვარდნილს, საზღვრებს რომ ლეწავს,
“მოუტყულებელს რომ მოარჯულებს”,
იმ გრძნობის მწამს და მე შენი მჯერა!

2022 წ.

დავიღალე

დავიღალე უთქმელობის ტრაგედიით,
ველარ ვუძლებ, ღმერთო, ამდენს, იცოდე,
გვაპატიე ერთმანეთის სიძულვილი,
ანგელოზთა წართმეული სიცოცხლე.
სიკვდილს ისევ ზეიმობენ ბოროტები,
ცეცხლი წვიმას აფრქევს მათი თვალიდან,
ბოროტებით დამწყვდეული სიყვარული,
აღარ ცდილობს სულის დახსნას ჯვარიდან.
ანგელოზებს ცაში ელის ღვთისმშობელი,
შეიფარებს, მკერა, გულში ჩაიკრავს,
მათი მზერა, უნუგეშო და მშობლები...
განაჩენის მოლოდინი თავიდან...
კმარა, ღმერთო, ველარ ვუძლებ უშენობით
გამეფებულ ბოროტების ზეიმებს,
სიყვარულს, აიწყვიტე ბოროტები,
დაამსხვრიე ჯოჯოხეთის კარიბჭე.

რუსეთ-უკრაინის ომს 2022.

ჯვრისწერის ღამეს (სიმღერა)

ჩვენი სიყვარული ჰგავს,
ყვავილს სურნელოვან მთის
და მეც ღმერთივით რომ მწამს,
შენი თვალებია ის....

გზები როცა შეერთდა,
სულში შემომეჭერი,
სითბომ დაისადგურა,
როგორც ნავსაყუდელი!

ფიქრებს გამუდმებით ვცვლი,
აღარ მანებებენ თავს,
წლების დევნა ისე მღლის,
როგორც უსასრულობა...

ღამეს, ჯვრისწერის ღამეს,
გიძღვნი ჩემი სულის ხმას...
შენი თვალებია ის,
მე რომ სანთლებივით მწამს.

2016 წ.

ცა(მეტი) იმისი

იქ, სადაც ერთმანეთს არ თმობენ,
იქ, სადაც სხვა სხვისთვის მეტია,
ვიდრე “მე”, ვიდრე “შენ”, ვიდრე “სხვა,”
იქ სიკვდილს უშიშრად ხვდებიან...
ხევიდან მოვარდნილ მდინარეს,
იმ ღამეს გმირულად ებრძოდნენ
და უფლის იმედად დარჩენილთ,
ერთმანეთს საშველად უხმობდნენ...
ცა თითქოს წყრებოდა განგებით,
მოთქვამდა ბოლოქრად ხეობა,
უნდობლად განწირულთ იმედი
რჩებოდათ მხოლოდ და მხნეობა...
სიტყვები ცოტაა, არ მყოფნის,
გამოვთქვა იმ ღამის კოშმარი,
უმშობლოდ, უშვილოდ დარჩენილთ...
ღმერთია იმათი ქომაგი!

მართობა

სულში მართობა ძლიერ გაბატონდა,
წუხელ მოთოვა და ისევ გამახსენდი,
ფიფქმა გამომტაცა შენზე ფიქრები და
ზამთრის სიცხეზემაც ძალა მაგრძნობინა...
ღამის სიჩუმეში ნელა მივაბიჯებ,
თოვლში ნაკვალევი მრჩება სევდიანი,
სადღაც სიშორეში ტირის როიალი,
თითებს მიკოცნიან თეთრი კლავიშები...

2006

ფერისვალება

ფერი ვიცვალე, გარდავიცვალე...
და დავიბადე ისევ ხელახლა...
ბევრი ვიწამე, ბევრიც ვეწამე...
თუმცა ვერ გნახე მე შენ - ველარსად!
 ბევრი ვიარე, ბევრიც გეძებე,
 ბევრჯერ დავეცი, ისევ ავდექი,
 უფალს ვევედრე მე გადარჩენა,
 ამ განსაცდელში მართლ აღმოვჩნდი!
ფერი ვიცვალე, ახლა სულ სხვა ვარ,
ნდობადაკარგულს გრძნობაც გამიქრა,
დრო გააჩერეს საათის ისრით,
აღარ ჩამესმის ძილში შენი ხმა!
 ცარიელ ოთახს, ცარიელ კედლებს,
 ისევ წარსულის სუნით გაჟღენთილს,
 აღარ აღვიძებს ხმა ნაბიჯების,
 მართლ დარჩენილს და ქანცგაწვეტილს.
ფერი ვიცვალე, გარდავიცვალე....
ნულარ მომძებნი, ველარ დამიჭერ....
როცა გეძახდი, როცა გელოდი,
მაშინ დამტოვე, მაშინ წამიხველ!

როცა ჩემი მზე სხვა ფერია

როცა ჩემი მზე სხვა ფერია,
როცა გრძნობებიც ამერია
როცა დავნებდი უნებურად,
ფიქრებს ფერები აერია...

მინდა, უსასრულოდ მიღიმოდე,
მინდა უამრავი თაიგული,
როცა სიყვარულზე მოგიყვები,
მაშინ მომიძღვენი მთელი გული!

ჟღერდა მორიკონე მომნუსხველი,
ძგერდა გამალებით ჩემი გული,
მსურდა დამეწერა ბევრი ლექსი,
ლექსი ლამაზ ქალზე სალოცავი!

და ამ თავბრუდამხვევ ცეცხლის ალში,
მსურდა გამეხვიე ყვავილივით,
ვარდი დამეკრიფა ვერის ბაღში,
შენთვის მომეტრთმია ბაღის ხილი!

დაბლა ფოთოლია გაცვენილი,
ჩუმად შემოდგომა იპარება,
ჩემ წინ მიაბიჯებ დარცხვენილი,
თითქოს შემოხედვა გენანება!

როცა ჩემი მზე სხვა ფერია,
როცა გრძნობებიც ამერია,
როცა დავნებდი უნებურად
ფიქრებს მისამართი აერია!

2020.

ფიქრების მდინარე

ფიქრები წვიმაში ბარბაცით მოდიან
და ფანჯრის მინაზე ჩნდებიან ცრემლებად,
წვეთები მინამავს ამ თვალებს სევდიანს,
ცაში კი აზრები ელვარებს მეხებად!

ფიქრები ჯარით მოდიან მწყობრში და
მრავალჯერ ნაფიქრალს უაზროდ მირევენ,
მივეყვებით ნაწვიმარ ბილიკებს ორნი და
სანთლების სინათლეს უკუნი გვიბნელებს...

გაუშვით, იართნ ცრემლებმა სვეტებად,
ნელ-ნელა დაფართნ ფანჯრები წვეთებმა,
გაუშვით, იფრინონ მშვიდობის მტრედებმა,
ფიქრებმა მხურვალედ ილოცონ ღმერთებთან!

მე მიყვარს ეს სუნი, ნაწვიმარ ასფალტის
და სუნი ბუნების სინაზით ავსილი,
გაზაფხულს მე შენი სახელი დავარქვი,
და წვიმას გავანდე სასტიკი ღუმილი!

იმ ღამეს ბუნებაც ჩემსავით ტირიდა,
იმასაც უთქმელად ძალიან სტკიოდა,
ბუნების ჩივილი ნიაღვრებს მოჰქონდა,
საწყალი დაჭრილი ღომივით თხრავდა.

წარსული მოსდევდა ხეობებს სიმძიმით,
ძალიან უჭირდა უღელის ტარება,
ქვეყანას ესმოდა მდინარის წუხილი,
ცრემლებით ყელამდე კალაპოტს ავსებდა!

დაბოლოს, დაღლილი ლოდებთან ჩამოვდა,
დაგროვდა, პირამდე გადმოსვლას ლამობდა...
მოიხსნა სიმძიმე დაჭრილი ზურგიდან,
წარსული დატოვა მდინარის ნაპირთან...

მე ცა მინდა ხელისგულზე მეტეოდეს,
ყველა დილა ისევ შენით თენდებოდეს,
მზე ღრუბლებში ალისფერად ფეთქდებოდეს,
ეგ თვალები კოცონივით გენთებოდეს!
ენძელები შენს ბალებში ირხეოდეს,
ეგ ტუჩები შავი ღვინით სველდებოდეს,
ეს ჰაერი შენი სუნთქვით ივსებოდეს,
დედამიწაც შენ გარშემო ტრიალებდეს!
ჩემი იყო, არავისთვის მემეტები,
შენით ტკბობა ყველასათვის მენანება,
მინდა, იყო ყვავილების დედოფალი,
მიგალობონ შენისთანა ბუღბუღებმა!

დე

დე, ხან იცი, რთვორ მეშინია,
და ხანაც იცი, რთვორ მცევა,
იცი, რთვორ ძლიერ მენატრება,
შენი ტკბილი “ნანა”, დედა!
შენი შემოხედვა, გაღიმება,
შენი თითოეული სიტყვა,
გაუთავებელი შენიშვნებიც და
შენთან კამათიც კი დედა!
ფიქრი ხან ისე შორს გამიტაცებს,
რომ იქ ვეღარაფერს ვხედავ,
შიში მხდალიათ, გამიგია,
მაგრამ ვერ ვიშორებ, დედა!

ახლა ხომ მეც შენსავით ქალი ვარ
და მეც “დედა” მეწვია, დედა!

სანამ

სანამ დამშვიდდები,
სანამ დაივიწყებ,
სანამ დაწყნარდება ყველაფერი.
გულში ჩამიხუტე,
გულში მომეფერე,
გულში ჩამიკარი გევედრები!
სანამ ამ ტკივილმა
ორივე გაგვყარა,
სანამ შეგვიძლია პატიება,
მოდით დავივიწყოთ
ორივემ წარსული...
კვლავ ერთად ვუყუროთ გათენებას!
სანამ კიდევ გვიყვარს,
სანამ კიდევ გვჯერა,
სანამ მიმალულა სიყვარული,
მოდით, მაპატიე,
გულში ჩამიკარი,
მოდით, დავივიწყოთ ყველაფერი!

საქართველო

გესმით, როგორ მიძგერს გული,
როგორ გამალებით სუნთქავს,
მთებო - გაჭიმულ ცაში...
მთებო - აზიდულ ზეცას!

გესმით, როგორ ღელავს სული,
როგორ დაჟინებით ფეთქავს..
ვმღერი, გულიანად ვმღერი,
ვდგავარ საქართველოს გულთან.

დილას ვეგებები მთაში,
მაღლა არწივებთან ერთად,
თითქოს მიბმული ვარ ჯაჭვით,
გული ამოვარდნას ბედავს.

მიყვარს საქართველო ჩემი,
ლაღი, მოხატული კალმით,
უფლის ნაჩუქარი ხატი,
ჩემი საფიცარი არის!

ოდესმა

ოდესმე მოვა, ის დროც მოვა, როცა ვიმღერებ,
დამწყვდეულ ლექსებს ამოვუშვებ დაღლილ სულიდან,
ოდესმე ყველა ნაოცნებას გავაზაფხულებ
და ავისრულებ ყველა ნატვრას, რაც კი მქონია.

ოდესმე მოვწყვეტ მწვერვალებზე თოვლის ყვავილებს,
ნანატრ სურვილებს გამოვატან ფიფქებს ფანტელად,
ოდესმე ვნახავ ჩემი ქვეყნის თავისუფლებას,
ვნახავ სიყვარულს, თუ რამხელა ძალა ჰქონია!

ოდესმე, ალბათ, მოვა დრო და მეც დავბერდები,
დამაბერებენ გრიგალები, ქარიშხალები,
და დავწერ მაშინ ყველა გრძნობის ყველა მუსიკას,
რაც კი აქამდე დრომ უღმერთომ არ შემარჩინა!

დრო ისე ურცხვად, თავხედურად შემოგვაპარებს,
ისე უტიფრად შემოგვახვევს თავის მარწუხებს,
რომ დანაშაულს აღმოვაჩენთ, ალბათ, მაშინ და
ვინანებთ ძლიერ მის დიდების შეურაცხყოფას...

დროის სიმკაცრემ არ დაინდო ქვეყნად არავინ,
ქვეყნად არაფერს შეარჩინა ძველი ბუნება,
დროა ბატონი, მეფე არის ჩვენი ცხოვრების
და ვერაფერი შეაჩერებს მის მრისხანებას!

ოდესმე მოვა, ის დროც მოვა, როცა ვიმღერებ,
როცა ოცნებებს ავისრულებ, რაც კი მქონია,
ოდესმე ვნახავ ჩემი ერის თავის(უფლებებს),
ვნახავ, სიყვარულს თუ რამხელა ძალა ჰქონია!

არ გყვარებია

არ გყვარებია, თუ უწესებ საზღვრებს, ჩარჩოებს,
თუ უპირობო ტყვეობაში არ იმყოფები...
არ გყვარებია, თუ მოუჭერ ეჭვის მარწუხებს
და თან გრძნობებზე უსირცხვილოდ ესაუბრები...
არ გყვარებია, თუ სიცოცხლეს ვერ ამჯობინე...
თუ ერთხელ მაინც არ წაგერთვა თვალის სინათლე...
თუ სიყვარული ძარღვებამდე ვერ ამყოფინე,
არ გყვარებია გულიდან და სულით ხორცამდე!

2014

ოცნებებს ვკრეფავდით ჯადოსნურ ღამეში,
ვწყვიტავდით იმედის ლურჯთვალა ვარსკვლავებს,
მე ტანგოს ვცეკვავდი ფიქრების წვიმაში,
შენ კვლავაც მიჭერდი გაფრენილ სურვილებს...
მთვარე კი, მხურვალე ლოცვით და სინათლით,
წვიმაში სიხარულს გულუხვად გვაცრიდა,
სიყვარულს ვუმღერდით მთვარესთან ერთად და
გვეგონა, ჩვენ ორნი ვიყავით ამქვეყნად...

2021

ადამიანი

და თითო ძაფი აწყდება ნერვებს,
დაჭიმულ ძარღვებს არ ჰყოფნის ძალა,
უსამართლობა ლეწავს კარებებს,
ფეხზე ჰკიდია სიმათლე ყველას.
ცინიზმნარევი ღიმილის მოდა
და ეგოიზმი მონადქცეული,
საუკუნეა “მონოტონური”,
საუკუნეა თავისებური!
გარდა ღირსების, არაფრის გარდა,
სიმათლის ფარდა, გარდა (უვალი)!
და აღარ დარჩა სხვა გზები არსად -
მხოლოდ ღალატი თავისუფალი...
არ რჩება განცდა, მზარავს დუმილი,
როდესაც ბურგში გიყრიან დანას,
დანა(პირები) დავიწყებული,
ფარისევლური ჩვეული განცდა.

2022 წ.

არ კმარა სიტყვები,
ქმედება სწორია,
არ გშველის გროშები,
თუ გულში შფოთია,
თუ მხოლოდ სხვას ხედავ
ბოროტს და ცოდვიანს,
ასეთ თვალთახედვას,
სიბრმავე სჯობია.
უღმერთო ქმედებაც
არ ვარგა, ფუჭია...
თუ თითის გაშვერა
უბრალოდ ჰობია,
როდესაც მიზეზებს
არ ეძებ შენიდან,
და ბრალი ყოველთვის სულ სხვისი გგონია...
არ გშველის სიმწრისგან ნათქვამი ლოცვები,
ღმერთთან ვერ მისული
უსულო ვედრება,
თუ გული სავსეა შურით და გოდებით,
ვერ პოვებ სიმშვიდეს და უფლის წყალობას!

ბრჭყვიალებს ზღვა და ზღვის ნაპირზე სიცოცხლე ფეთქავს,
ალისფერ ღრუბლებს შერევია ტორნადოს ალი,
ქათქათა ზღვაში მოელვარე ტალღების ცეკვა...
შორეულ ნიავეს მთაქროლებს ნაპირზე ქარი...
რა გასაოცრად ირევიან ღრუბლები ერთად,
ცაში თოლიებს გაუმართავთ ქორწილი მგონი,
მე არ მინახავს შეღამების სურათი არსად,
არსად ყოფილა მზის გარდასვლა ამისი მსგავსი!

შემოდგომა

ისევ გაილია ბაფხული,
და თან გაიყოლა მზეები.
მოდის სევდიანი ფერები,
ნაზი შემოდგომის დღეები.
ჩუმი, მედიდური, თავნება,
თბილი, სიტყვაძუნწი დაისი...
მორცხვობს ქალღმერთივით ბუნება,
ღრუბლებს ემალება აისი.
მოდის ფეხაკრეფით, ლამაზი,
გრძელი ჭრელა-ჭრულა კაბებით,
ისე უციმციმებს თვალები,
სულ არ ეშინია - ზამთრების.

2022

ვეღარ ვუძლებ, ღმერთო, ამდენ ტკივილებს,
გვაპატიე, ერთმანეთის სიძულვილი,
ანგელოზთა წართმეული სიცოცხლე.
ლელოს ისევ ზეიმობენ ბოროტები,
ცეცხლი წვიმას აფრქვევს მათი თვალიდან,
ბოროტებით დამწყვდეული სიყვარული,
აღარ ცდილობს სულის დახსნას ჯვარიდან.
ანგელოზებს ცაში ელის ღვთისმშობელი,
შეიფარებს, მჯერა, გულში ჩაიკრავს,
მათი მზერა, უნუგეშო და მშობლები...
განაჩენის მოლოდინი თავიდან...
კმარა, ღმერთო, ვეღარ ვუძლებ უშენობით
გამეფებულ ბოროტების ზეიმებს,
სიყვარულს, აიწყვიტე ბოროტები,
დაამსხვრე ქოჯახეთის კარიბჭე.

და მაინც რა არის სიცოცხლე?
ყოფნის და არყოფნის ჭიდილი...
სიმართლის კვალდაკვალ სიცრუე,
სიცოცხლის მშეიერი წყურვილი...
ჩამქრალი ლამპრების ღიმილი,
ჩანჩქერის მხურვალე დუდილი...
სიკვდილის უსახო პეშვები,
და “ციდან მიწაზე ეშვები”...
სიჩუმის სასტიკი ეშვები...
ვერ გშველის და სხვაში ეშვები!
როგორი ტკბილია სიცოცხლე,
წამმზომის თვით ბოლო წუთამდე,
წყალივით გწყურია სინათლე
მზის სხივთა - ცად ამოსუნთქვამდე.

2003

სანამ ცოცხალი ხარ!

სანამ ცოცხალი ხარ, ისე უნდა ენთო, რომ სხვაც აანთოს შენმა
სიცოცხლემ!

სანამ ცოცხალი ხარ, გიყვარდეს სიცოცხლე და გახსოვდეს
სიკვდილი!

სანამ ცოცხალი ხარ, შეისწავლე საკუთარი თავი!

სანამ ცოცხალი ხარ, წინ იარე, როცა წაიქცევი, წამოდექი,
არ გაჩერდე და უკან არ მოიხედო, თუმცა ისწავლე, რომ იმავე
ადგილას აღარ წაიქცე!

სანამ ცოცხალი ხარ, გახსოვდეს, რომ შენი არსებობა
მნიშვნელოვანია და შენი ცხოვრებით ეცადე, რაიმე ღირებული
დატოვო!

სანამ ცოცხალი ხარ, გიყვარდეს ადამიანი!

სანამ ცოცხალი ხარ, იყავი თავის(უფალი)!

სანამ ცოცხალი ხარ, აპატიე და არ შეიძულო!

სანამ ცოცხალი ხარ, იმედით ისუნთქე!

სანამ ცოცხალი ხარ, იყავი ბედნიერი!

სანამ ცოცხალი ხარ, გულის ხმას უსმინე, მაგრამ გონება არ
გამორიცხო!

სანამ ცოცხალი ხარ, სულს შური არ გააკართ, ის არის ბედნიერების
დასასრული და ყველა ბორტების დასაწყისი!

სანამ ცოცხალი ხარ, იყავი მადლიერი!

სანამ ცოცხალი ხარ, იყავი ნამდვილი!

სანამ ცოცხალი ხარ, ეძებე უფალი!

სანამ ცოცხალი ხარ, შენს სულს მოუარე და არ დაკარგო მასში შენი
ბავშვობა!

სანამ ცოცხალი ხარ, გახსოვდეს, შენი წამმზომი ჩართულია, დრო
უსასრულოდ სწრაფია და არ გიცდის!

სანამ ცოცხალი ხარ, ისწავლე, იბრძოლე და განვითარდი!

სანამ ცოცხალი ხარ, აჯობე სიზარმაცეს, რომელიც გვართმევს
სიცოცხლის ნახევარს!

სანამ ცოცხალი ხარ, გახსოვდეს, საიდან მოდიხარ და საით
მიდიხარ!

სანამ ცოცხალი ხარ, მზესავით ანათე და სხვაც გაათბე შენი
ნათებით!

სანამ ცოცხალი ხარ, გახსოვდეს თითოეული სიტყვის ძალა და
მნიშვნელობა!

სანამ ცოცხალი ხარ, გწამდეს - რწმენა სასწაულებს ახდენს!

შიშით იმსხვრევა დედამიწა, ჩერდება თითქოს,
დრო, გაყინული, აღარ ლეწავს წამებს გიჟივით,
ვკინძავ მზის სხივებს, სათითაოდ ვინახავ სიბთოს
და ბნელ წყვდიადებს ვაფერადებ ცის ღიმოლებით.
დღეს დავამთავრეთ ერთმანეთის ჯვარცმა, წამება,
ტალახის სროლა, სიყვარულის გამათრახება,
სასჯელმა მადლით გაგვინათოს ყველას გონება,
რომ ვაღიართთ საკუთარი უსუსურობა!
და ზაფხულები აღარ ჰგავდეს ამ გაზაფხულებს,
აღდგომის ცეცხლით მოდიოდეს კვლავაც უფალი,
რომ იმედები ზეიმობდნენ ისევ სიცოცხლეს,
და გამარჯვების ბარებს რეკდნენ ჭირის(უფალნი)!

რა ვქნა, ვერ გავხდები უცხოელი,
ღმერთმა მე ქართველად გამაჩინა.
რა ვქნა, ვერ მოვირგე ჩასაცმელი,
მტერი დაჟინებით რომ ეცადა.
რა ვქნა, გულიც მხოლოდ ქართულს ეტრფის,
მხოლოდ, ქართულ სულით მიყიჟინებს,
წესებს დანატოვარს წინაპრების,
მინდა, ძველებურად რომ ვითვლიდე!
რა ვქნა, თუკი სისხლი მიდულს ძარღვში,
მტერმა თუ ვერაფრით დამაჩოქა,
სანამ, ცოცხალი ვარ, სანამ ვიბრძვი,
სანამ, დედა მქვია და ცოლი ვარ!
მე ვერ ვამჯობინებ საქართველოს,
ვერც ერთ სხვა სამოთხის სხვა მიწა-წყალს,
მუდამ ასე ბრძოლა მირჩევნია,
სხვაგან, სხვა ქვეყნების დედოფლობას.

სარჩევი

გამომცემლობა	1
კალმოსანი	1
ივნისია, ივნისივით ამინდები.....	3
***	4
***	5
***	6
შენ არ ხარ მარტო!.....	7
აღამიანო	8
შავო ყორანო.....	9
***	10
პაემანი ჩემს თავთან.....	11
იყიდება გაყიდული საქართველო!.....	12
შენ რომ გაჩნდი ...!	13
სიკვდილმისჯილი!	14
დაისი	16
წყურვილი (...).	18
კავკასიონი	19
ღვთების ბოლოს	20
მგზავ რომ დასკდება აბრები.....	21
ომი თავისუფლების	22
ჭეჭა-ჭუხილი.....	23
ქარი.....	24
***	25
შობა	26
თვალების მიღმა	27
მამა დავით	28
არ ვარ პოეტი, მაგრამ სული მაქვს!	29
***	30
არ შეიძლება	31
გამთარი	32

სულიდან გეცემდე	33
ნუ გვენანება!	34
ბები	35
ნასახლპარეზზე	36
შეშლილი სამყარო	37
ლოცვა	38
არცერთ წუთს	39
მამას	40
გაგაფხულია	41
არიან ამინდები	42
შემოდგომა	43
როდესაც ახლოს ხარ	44
ხანდახან	45
მთებში წამიყვანე, ღმერთო	46
სიყვარული	47
მიყვარს საქართველო ჩემი	48
***	49
მე შენს თვალებში სამყარო დამრჩა	50
***	51
ახალი წელი	52
ცა	53
ყვილი მთების	54
ნუ დაბრუნდები	55
ხანდახან	56
სალამო	57
რა დროს სიტყვები	58
განშორება	59
მხოლოდ სიყვარული მინდა	60
აღამიანი	61
***	62
***	63
მოდით, უფალო	64

სარკაზმი.....	65
***	66
ჩემო პატრიარქო	67
***	68
ცას რომ აგანვდნს	69
ღავილაღე	70
ჯვრისწერის ღამეს (სიმღერა).....	71
ცა(მეტი) ივნისი	72
მართობა	73
ფერიცვალეა	74
როცა ჩემი მზე სხვა ფერია.....	75
2020.	75
ფიქრების მდინარე	76
***	78
ღე.....	79
სანამ	80
საქართველო	81
ოდესმე.....	82
არ გყვარებია	83
***	84
აღამიანი	85
***	86
შემოდგომა	87
სანამ ცოცხალი ხარ!	89
***	91

